

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.848 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DEORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 september 1996 het Rijk is binnengekomen, diende op dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 23 september 1996 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 18 december 1996 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker diende bij schrijven, gedateerd op 30 december 1996, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 8 april 1997 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker diende op 30 april 1998 een tweede asielverzoek in.

1.7. Op 22 juni 1998 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het tweede asielverzoek, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd werd met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal.

1.8. Op 6 november 1998 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.9. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 27 november 1998, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.10. Bij arrest nummer 79.937 van 27 april 1999 beval de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal van 6 november 1998.

1.11. Op 9 juni 1999 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de bevestigende beslissing van 6 november 1998.

1.12. Op 7 september 1999 nam de Commissaris-generaal een nieuwe bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.13. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 27 november 1999, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.14. De Raad van State verwierp het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 7 september 1999 ingestelde beroep bij arrest nummer 84.047 van 10 december 1999.

1.15. Verzoeker diende op 20 januari 2000 een aanvraag in om, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.16. Op 1 augustus 2001 besliste de minister van Binnenlandse Zaken het positieve advies van de Commissie voor Regularisatie te volgen en de verblijfstoestand van verzoeker te regulariseren.

1.17. Op 29 januari 2009 nam de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 20 februari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 13 §2 bis van de wet dd 15.12.1980 : De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene heeft twee maal asiel aangevraagd onder de naam van (K. E.) geboren te Sirinagar op 12.04.1980 ,van Indische nationaliteit (Kashmir). Op 20/01/2000 heeft hij ook een aanvraag tot regularisatie volgens de wet van 22/12/1999 ingediend, onder dezelfde identiteit, en beroepte zich op artikel 2.2 (onmogelijkheid van terugkeer naar zijn land van herkomst of thuisland) en art. 2.4 van deze wet (humanitaire en sociale bindingen).

Na zijn regularisatie, vroeg de betrokkene de wijziging van zijn nationaliteit en identiteit aan. Hij legde een Pakistaans paspoort voor, uitgegeven op 07/03/2005 in de Pakistaanse ambassade te Brussel. Dit paspoort diende tot vervanging van een ander paspoort bekomen te Lissabon in april 2001 (dus terwijl hij nog in regularisatie procedure was).

Zijn verklaringen betreffende zijn identiteit en oorsprong waren dus frauduleus (wat trouwens ook door de CGVS vastgesteld was).

Gezien hij een nationaal paspoort had kon hij ook naar zijn land terug, wat hij effectief gedaan heeft.

Hij bevond zich dus niet in de toestand voorzien in art 2.2 van de wet van 22.12.1999 niet.

Tijdens zijn regularisatie beweerde de betrokkene ook trouwplannen te hebben met zijn Belgische vriendin en ook samen een kind ermee te hebben.

Na onderzoek blijkt echter dat hij alleenstaande is en dat hij nooit het vaderschap aanvroeg van dit kind en geen bewijs van contact met het kind kan voorleggen.

Overwegende dat uit het geheel van bovenstaande elementen kan afgeleid worden dat de betrokkene een machtiging tot voorlopig verblijf voor onbepaalde duur bekomen heeft op grond van valse verklaringen en documenten;

Gezien de Belgische rechtsorde rechtstreeks verstoord is door de afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf, die manifest het gevolg is van fraude;

Overwegende dat hij geen effectieve sociale bindingen met de Belgische vrouw en het kind heeft;

Wordt een einde gesteld aan zijn verblijf en dient hij het land verlaten.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Gegrondheid van het beroep.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in wezen dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet draagkrachtig zijn daar zij gebaseerd zijn op gegevens die niet correct zijn en die niet toelaten hem zijn verblijfsrecht te ontnemen.

De Raad merkt op dat de minister van Migratie- en asielbeleid een beroep gedaan heeft op artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Gelet op de duidelijke bewoordingen van dit wetsartikel kan slechts dienstig een beroep gedaan worden op deze bepaling indien aangetoond wordt dat een vreemdeling bedrog heeft gepleegd en dat dit bedrog doorslaggevend was om hem een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoeker verkreeg een verblijfsmachtiging ingevolge een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken die gebaseerd was op een advies van Commissie voor Regularisatie. Deze Commissie stelde dat er twee op zichzelf staande motieven waren om de verblijfstoestand van verzoeker te regulariseren.

In eerste instantie stelde de Commissie dat aan verzoeker een verblijfsmachtiging diende toegestaan te worden omdat verzoeker *“om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst waarvan hij de nationaliteit draagt, nl. INDIA - KASHMIR.”* De Commissie kwam tot dit besluit nadat werd geoordeeld dat *“er geen doorslaggevende elementen voorhanden zijn om te twifelen aan de nationaliteit van de aanvrager.”* Het kan derhalve niet in redelijkheid betwist worden dat de nationaliteit van verzoeker een doorslaggevend element was om te besluiten hem een verblijfsmachtiging toe te staan op grond van *“de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst.”* Uit het advies van de Commissie blijkt immers dat zij - weze het op lichtzinnige wijze en louter afgaand op de verklaringen van verzoeker - uitging van het standpunt dat verzoeker een Indiaas onderdaan was die onmogelijk naar India kon terugkeren.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat verzoeker op 18 april 2001 reeds in het bezit was van een Pakistaans paspoort dat werd afgeleverd door de Pakistaanse diplomatieke vertegenwoordiging te Lissabon en dat hij - toen hij op 31 mei 2001 voor de Commissie voor Regularisatie zijn situatie kwam toelichten - zijn ware nationaliteit verzweg. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij *“zich niet bewust was van het feit dat hij de Pakistaanse nationaliteit had”, “dat de plaats van geboorte geen cruciaal element was”* en dat hij *“nooit moedwillig de Belgische autoriteiten bedrogen (heeft).”*

De minister van Migratie- en asielbeleid kon derhalve, op basis van de bewijsstukken in het administratief dossier, concluderen dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn identiteit en oorsprong frauduleus waren.

De Commissie adviseerde de minister van Binnenlandse Zaken evenwel daarnaast ook om verzoeker tot een verblijf in het Rijk te machtigen omwille van humanitaire redenen en

duurzame sociale bindingen. De Commissie stelde dat verzoeker *“volledig geïntegreerd”* was en verwees tevens naar het feit dat verzoeker een relatie had met een Belgische vrouw, dat hij samen met deze vrouw een kind had en dat hij dit kind zou erkennen zodra de procedure tot ontkenning van het vaderschap door de wettige echtgenoot van de Belgische vrouw was afgerond. De Commissie voegde hier nog aan toe dat het volstrekt inhumaan zou zijn het jonge gezin met kind uit elkaar te rukken.

De minister van Migratie- en asielbeleid houdt voor dat verzoeker ook wat betreft zijn duurzame sociale bindingen in het Rijk bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangezien na onderzoek verzoeker alleenstaande blijkt te zijn, hij *“nooit het vaderschap aanvraag van het kind”* en hij geen bewijs van contact met het kind kon voorleggen.

Uit het loutere feit dat verzoeker acht jaar nadat hem een verblijfsmachtiging werd toegekend niet langer samenleeft met een Belgische vrouw, nooit met deze vrouw huwde en een kind niet formeel erkende, kan in casu echter niet afgeleid worden dat hij op het ogenblik dat hem de verblijfsmachtiging werd toegekend geen relatie met deze vrouw had of dat het slechts om een gefingeerde relatie ging. In een sociaal verslag dat op 18 februari 2000 werd opgesteld werd immers bevestigd dat verzoeker op dat ogenblik een hechte relatie had met zijn vriendin, dat hij met deze vrouw officieel samenwoonde sedert 18 december 1998 en dat uit de relatie een zoon werd geboren. Ook moet worden vastgesteld dat uit een attest inzake de samenstelling van het gezin uitgaande van de gemeente Mol en gedateerd op 13 januari 2000 blijkt dat verzoeker met zijn toenmalige Belgische partner en haar kind effectief op hetzelfde adres verbleef. In het proces-verbaal van de zitting van de Commissie voor Regularisatie wordt bovendien vermeld dat verzoeker toen hij gehoord werd door de Commissie ook effectief werd bijgestaan door zijn Belgische vriendin. Het is verder niet betwist dat uit de relatie van verzoeker en zijn toenmalige vriendin op 22 augustus 2002 nog een tweede kind werd geboren dat - weliswaar nadat de bestreden beslissing werd genomen - samen met het eerste kind door verzoeker werd erkend.

Er moet ook worden benadrukt dat indien de minister van Migratie- en asielbeleid meent dat een vreemdeling op frauduleuze wijze een verblijfsmachtiging verkreeg de minister dit bedrog dient aan te tonen. Door te stellen dat verzoeker geen bewijzen voorgelegd heeft dat hij nog een relatie met zijn kind onderhoudt, lijkt de minister van Migratie- en asielbeleid de bewijslast te willen omkeren en wordt niet bewezen dat er geen relatie tussen verzoeker en zijn kinderen zou bestaan. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker toen hem in het kader van het onderzoek gevraagd werd of hij nog contacten onderhield met zijn kinderen onmiddellijk kon toelichten waar zijn kinderen verbleven en waar zij naar school gingen en dat hij aangaf dat hij zijn kinderen elke twee weken zag en onderhoudsgeld betaalde. Deze verklaringen werden niet geverifieerd bij de vroegere vriendin van verzoeker, die nochtans - gelet op de stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift - zonder meer bereid was de stelling van verzoeker te bevestigen. De minister van Migratie- en asielbeleid weerhield slechts het gegeven dat verzoeker alleen woonde en, bij de onaangekondigde politiecontrole, niet onmiddellijk in staat was om zijn verklaringen omtrent zijn relatie met zijn kinderen met stukken te onderbouwen. De zorgvuldigheidsplicht vereist nochtans dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In casu is de zorgvuldigheidsplicht, gelet op de gebrekkige en selectieve feitenvinding, duidelijk miskend.

De Raad kan voorts slechts vaststellen dat er twee motieven waren die de minister van Binnenlandse Zaken ertoe gebracht hebben om verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan en dat geenszins blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken wat betreft het tweede motief echt misleid werd door verzoeker. De nationaliteit van verzoeker was weliswaar

doorslaggevend inzake de beoordeling van zijn mogelijkheid tot terugkeer, maar kan bezwaarlijk als een determinerend gegeven beschouwd worden bij de vaststelling dat verzoeker ook omwille van zijn goede integratie en zijn banden met een Belgische vrouw tot een verblijf diende gemachtigd te worden.

Ook de ambtenaar die initieel met het onderzoek inzake het door verzoeker gepleegde bedrog was belast kwam tot deze conclusie. In een interne nota van de dienst opsporingen wordt immers het volgende gesteld:

“Na het bekijken van het dossier lijkt mij een loutere aanpassing (van de nationaliteit) aangewezen. Het feit dat betrokkene uiteindelijk van Pakistaanse afkomst blijkt te zijn, lijkt mijns inziens van geen belang te zijn geweest voor de regularisatie.”

Aangezien niet blijkt dat verzoeker de minister van Binnenlandse Zaken misleidde wat betreft zijn integratie en duurzame bindingen - laat staan dat er sprake zou zijn van fraude inzake een gegeven dat van doorslaggevend belang was inzake de beoordeling van de integratie en de ingeroepen bindingen - moet worden gesteld dat het kennelijk onredelijk is om in casu, op basis van de beschikbare stukken, te besluiten dat toepassing kan gemaakt worden van artikel 13, § 2bis, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden waar hij betoogt dat hem niet kan verweten worden dat hij negen jaar na zijn regularisatieaanvraag geen relatie meer heeft met zijn vroegere partner en dat *“materiële elementen (aangehaald worden) die niet correct zijn om het verblijfsrecht (...) te ontnemen”*.

De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden miskend.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.